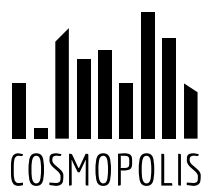


REBECCA RAISIN

PAŘÍŽI *s láskou*





REBECCA RAISIN

PAŘÍŽI *s láskou*

Přeložila Jana Kordíková

First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd. under the title

A LOVE LETTER TO PARIS

Copyright © 2024 Rebecca Raisin

Translation rights arranged through The Agency srl of Vicki Satlow and Plima d.o.o.

Rebecca Raisin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Cover design © Michail Michajlov, 2026

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Jana Kordíková, 2026

ISBN 978-80-271-5993-2

Mamince

KAPITOLA 1

SOUČASNOST – ČERVENEC

Na telefonu mi pípne zpráva od kamarádky Émilienne. Píše se v ní:

Něco jsem před tebou tajila – konečně jsem šíleně zamilovaná díky seznamce Pařížský amor. Nechceš se tam taky přidat? Jestli si někdo zaslouží lásku, jsi to ty.

Jenže Émilienne netuší, že já mám taky tajemství. Pařížský amor jsem totiž já.

Před půl rokem

Jednoho chladného únorového dne si Émilienne dá hlavu do dlaní a rozpláče se. Poskytnu jí své rameno a celkem zbytečně ji poplácávám po zádech. Sedíme spolu v *Café des Capucines* v devátém obvodu. Co vlastně člověk může udělat pro kamarádku, která právě

prožila zklamání v lásce? Jen tam pro ni být a vyslechnout ji. Právě jsem se vrátila z dovolené v Londýně. Byla jsem navštívit rodiče, kteří se tam nedávno přestěhovali, takže tohle byla první možnost, kdy jsem Émilienne mohla utěšit osobně.

Táta je Brit a mamka Francouzka. Většinu života jsem strávila na cestách přes kanál La Manche tam a zase zpátky, protože se nedokázali rozhodnout, kde vlastně budou žít. Pak jsem se, krátce po dvacítce, natrvalo usadila v Paříži. K rodičům jsem si popravdě řečeno taky jela lízat rány po jednom velmi nepříjemném rozchodu, ale momentálně jsem ve fázi, kdy na něj chci zapomenout, ne to pořád rozebírat. Navíc jsem tu dnes kvůli Em, ne kvůli sobě.

Émilienne svěsí ramena a vyhrkne: „Tvrdí, že jsem pro něj ‚prostě moc‘. Že mám moc velké nároky – jen jsem se ho zeptala, jestli nechce doprovodit do fitka, a najednou jsem moc náročná? Proč to nikdy nevydrží?“ Rozešel se s ní už před několika týdny, ale Émilienne jejich vztah pořád ještě oplakává. „Je to snad mnou? Je ten problém ve mně?“

„*Non*, samozřejmě že to není tebou.“

„S chlapama jsem *skončila*.“

„Nebyl to ten pravý, Em.“ Tenhle scénář se u kamarádky opakuje pořád dokola. Když jí nevyčítají, že je na nich moc závislá, tak si zase stěžují, že je chladná a udržuje si odstup – nedává to smysl.

Číšník nám přinese naše café crème, jednou se podívá na Émilienne a zmizí, jako by snad smutek mohl být nakažlivý. Já ji povzbuzuju, aby se napila kávy, když vtom se číšník vrátí s talířem pestrobarevných makronek. „*Excusez-moi?*“ začne. „Tyhle jsou pro vás.“

Émilienne se na něj upře oči plné slz. „Ale my si nic neobjed...“

„*Gratuit*,“ prohlásí číšník a zmizí stejně rychle jako přiběhl. Paříž je město, kde poznají, když má někdo zlomené srdce, a vyléčí mu ho dávkou cukru. Minimálně dočasně.

„Vidíš?“ chlácholím ji. „Je tu spousta milých mužů. V dopisech, které prodávám na trhu, si každý den čtu ty nejprocítěnější příběhy plné lásky i překážek, které musela překonat. Jistě, pravá láska si občas dává načas, ale můžu ti slíbit, že na světě ještě pořád je. Nesmíš to vzdávat.“

Émilienne se na mě unaveně usměje. „Ty tvoje milostné dopisy jsou ale z jiné doby, Lilou. Jsou to nádherné vzpomínky na ztracené časy, dneska je život úplně jiný. Podobná romantika už je *passé*.“ Zoufale si povzdechne.

„Možná ano, možná ne.“ V hlavě se mi začíná rodit nápad. Nemohlo by pomoci dávno zapomenuté umění psaní milostných dopisů a pomalu se rozvíjející romantický vztah?

Můžete se do někoho zamilovat jen na základě jeho slov? Podle svazků milostných dopisů, které mám ve stánku v Marché Dauphine na bleším trhu Saint-Ouen, ano. Možná jsou to jen vzpomínky na minulost, to ale přece ještě nemusí znamenat, že by podobná láska už byla mrtvá. „Nikdy nemůžeš vědět, co na tebe čeká, Émilienne.“

Kamarádka obvykle bývá plná energie a denní režim má jako typický skřivan, cvičí jógu a jezdí na jógové pobyty, aby trochu vykompenzovala dny, kdy sní tolik *soufflé au fromage*, kolik sama váží, a zapije to sedmičkou *sancerre*, ten poslední rozchod jí ale dal co proto. Těžko se mi dívá na to, jak je teď její obvykle zářivá pleť téměř zsinálá, jako by vůbec nedělala žádnou z těch věcí, které jí tak prospívají. Známe to všichni. Člověk spořádá celou vaničku zmrzliny a zapije ji lahví červeného, aby na chvíli zahnal tu sebelítost.

Jenže následků toho posledního rozchodu se Émilienne zbavuje už docela dlouho, jako by za něj vinila sebe, a ne to, že se k sobě vůbec nehodili.

Zřejmě je to kvůli tomu, že neustále chodí s obdobným typem mužů, kteří jí pokaždé vyčítají v podstatě ty samé věci. A já ji chápu. Ani moje vztahová minulost není právě hvězdná. Je to tím, že si my, kterým nepřeje štěstí v lásce, vybíráme špatné muže, nebo prostě ke vztahům přistupujeme špatně? Možná bychom měly změnit způsob, jakým lásku hledáme, protože to ani jedné z nás jednoznačně nevychází. Dokázala bych Émilienne dohodit dokonalého muže? Neustále si vybírá týpky, co jsou posedlí svým zdravím, pravidelně chodí do fitka, nosí příliš těsné oblečení a puntičkářsky si hlídají, kolik snědli zeleniny. A tihle muži ji nedokážou ocenit, rozhodně ne tak, jak by si zasloužila. Klidně by schůzku s ní vyměnili za kurz slaňování nebo něco obdobně šíleného. Ale ona si pořád dokola vybírá stejné typy mužů. Dopouštíme se v lásce všichni stále stejných chyb? Já ji vidím s mužem, který má stejnou vášeň pro cvičení i pro pařížský život. Je kultivovaný, ale ne snob. Občas ponocuje, ale klidně s ní ráno jednou dvakrát vstane, aby se podíval na východ slunce. Bez problémů se k ní ráno připojí na běh, ale stejně šťastný bude, i když si v neděli pospí, přečtou si noviny v posteli a nebudou nikam spěchat.

Émilienne však nepotřebuje prázdné řeči, kterými bych se ji snažila přesvědčit, že si určitě někoho najde. Potřebuje důkaz. Ještě důležitější je, že si musí uvědomit, že nemá snižovat své nároky, aby si našla spřízněnou duši. Ale opravdu jí můžu pomoci, aby něčemu takovému uvěřila? Se svou milostnou historií mám nejméně co mluvit. Émilienne potřebuje, aby amor vystřelil svůj šíp a přilákal

jí muže, kterého by si ona sama nikdy nevybrala. Mohla bych to dokázat? Mohla bych se stát Pařížským amorem?

Později toho večera dopadají dešťové kapky téměř kolmo na okenní tabulky a já si rozmýšlím ten svůj seznamovací nápad. Bezmyšlenkovitě projíždím sociální sítě a pročítám si další příspěvky o nečekaných rozchodech, ukvapených rozvodech a trapných zážitcích ze seznamovacích aplikací. Proč k řadě z nás třicátnic láska stále nepřichází? Všeobecně panují obavy, že ti nejlepší chlapi už jsou ženatí a že hodiny tikají, takže bychom si měly co nejrychleji vybrat z těch, kteří zbývají, a hledat ať už přes kamarády, nebo třeba přes seznamovací aplikace.

Právě díky nim si teď mí přátelé nacházejí partnery nejčastěji a spousta lidí dokonale vyhovují, ale mně tedy ne. Chvilí jsem to s nimi zkoušela, ale pak jsem s tím přestala. Radši bych se s někým seznámila při nějakém roztomilém trapasu. Člověk přece může snít, ne?

Z obsahu na sociálních sítích jasně vyplývá, že i dalším lidem připadají pravidla lásky stejně nejasná jako mně. A neomezuje se to jen na Paříž – na podobné problémy narážejí i někteří z mých přátel v Británii.

Co kdyby existovala nějaká jiná možnost? Seznamovací stránka pro osamělé, kteří už to zkoušeli jinak, ale teď by na to chtěli jít pomaleji? Opravdu se poznat díky tomu, že si budou psát dopisy, čímž si vybudují pevný základ, který nevyprchá hned po několika měsících. *Mohlo* by to fungovat. Když si někoho vyberete, nevyměníte si s ním telefonní číslo, ale číslo P. O. Boxu. Místo fotek si

budete posílat dopisy. Prozradíte si jen křestní jméno a svou práci nebo koníček. Mohli byste o sobě vyplnit dotazník, abyste si snáze našli vhodného partnera.

Ten nápad musím ještě promyslet, ale co kdyby to fungovalo? Co kdybych dokázala Émilienne i spoustě dalších najít pravou a trvalou lásku?

Mohla bych založit seznamovací službu na míru pro lidi, kteří už to s hledáním lásky vzdali, nebo naopak mají pocit, že to láska vzdala s nimi. Bude určená pro nezadané – jako Émilienne a já –, kteří mají po spoustě nezdarů obavy, že se v současných milostných vztazích tak úplně nevyznají.

Dělám si poznámky a své vlastní špatné zkušenosti s randěním používám jako inspiraci k tomu, jakou službu vytvořit *nechci*. Jsem romantička se srdcem na dlani a unavuje mě pořád rozlišovat, co je skutečné a co falešné. Dnes už něco jako staromódní namlouvání neexistuje. Všichni se hned chtějí sejít, zároveň ale zůstat bez závazků, proto je člověk často zklamaný, když vztah skončí tím, že ten druhý se nechce vázat a nebere to vážně.

Jinak se živím jako prodavačka na bleším trhu. Prodávám milostné dopisy, deníky a střípky zapomenutých životů. A z nich pravá láska jenom prýští. Muži z dávných dob psali elegantním jazykem velkolepé přísliby, ženy horovaly pro vzájemnou oddanost. Tyto dvojice z minulosti se zamilovávaly velmi pomalu, díky slovům zapsaným na tlustý pergamen, a vzpomínky na ně pak obstály i ve zkoušce časem. Tak co kdybych pro své dvojice stvořila podobnou romantiku?

Vždy mě trápilo, že v budoucnu už podobné milostné dopisy mít nebudeme, protože v dnešní době většina korespondence probíhá

digitálně. A když se člověk má ohlédnout do minulosti, e-mail mu s tím tak úplně nepomůže.

Pařížský amor tento nedostatek napraví a znovu vrátí do života ztracené umění ručně psaných milostných dopisů. Moje dvojice na to půjdou pomalu, nemusí „svajpovat doprava“, zvát se na „Netflix a pohodu“. A mým prvním cílem bude přesvědčit Émilienne, že má znovu uvěřit v lásku.

Sepíšu si podrobný seznam, co vše bude potřeba, abych svou firmu uvedla v život – založit webové stránky, vymyslet dotazníky, pravidla a požadavky pro zájemce o seznámení, jak budu stránky propagovat, abych si našla nové klienty. Plánuju, že Pařížský amor bude výjimečná služba, určená výhradně pro ty, kteří hledají toho pravého.

Anonymně, jako Pařížský amor, zašlu Émilienne úvodní nabídku zdarma a pak začnu hledat podobné lidi. Takové, kteří už si z lásky odnesli šrámy na duši, proto jsou teď opatrní a cítí se sami. Zkrátka lidi jako já. Já jsem totiž přímo chodící reklama na milostné katastrofy, takže se celkem dost vyznám v tom, co by člověk neměl dělat, když mu jde o pravou lásku. Proto zatím nikomu neprozradím, že Pařížský amor jsem já. Ještě stále se totiž léčím z posledního *le scandale*, který se před měsícem odehrál na trhu s manželkou jednoho muže. Muže, se kterým jsem v té době randila.

KAPITOLA 2

PŘED SEDMI MĚSÍCI

Le scandale

Tisknu si kabát k tělu, povídám si se známými z blešího trhu a všichni přitom čekáme ve frontě u venkovní kavárny na náměstí. Lehce mrholí, proto se tak choulíme. Fronta se postupně prodlužuje, jako by všichni prodejci před začátkem pracovní doby zoufale zatoužili po něčem teplém k pití. Je studený lednový den, ale ani nepříjemné počasí mě nepřipraví o úsměv na rtech, když jedné známé vykládám o včerejší schůzce s Frederikem, který tedy rozhodně *umí* zahrnout ženu romantickými gesty. Pak ucítím štouchnutí do ramene. Vlastně je to spíš dloubnutí. Otočím se a uvidím pohlednou ženu po čtyřicítce, která mě zpraží tak jedovatým pohledem, že musím ucuknout. Když se na ni podívám pozorněji, všimnu si, že plakala. Má totiž rozmazanou řasenku a napuchlé oči.

„Vy jste Lilou?“ utrhne se na mě tak hlasitě, že se na nás otočí všichni známí z trhu, kteří jsou poblíž.

„*Oui*.“ Nedokážu ji nikam zařadit. Jsem si jistá, že jsem ji v životě neviděla, ale z jejího pohledu přímo srší nepřátelství, a to přímo na mě.

„A baví vás chrápat s ženatým chlapem? To jste si mysleli, že na to nepřijdu?“

Srdce mi najednou vyskočí až do krku. S ženatým mužem? To přece není možné! „*Excusez-moi*, nespletla jste si mě s někým?“ Frederic přece není ženatý! Občas se scházíme už několik měsíců, každý druhý víkend přespává u mě v bytě. Ženatý muž by přece nemohl trávit celý víkend mimo domov, ne?

Zrudne jí obličej: „Tak spíte s Frederikem Beaumontem, nebo ne?“

Sevře mě ponížení a lidé kolem nás hlasitě vydechnou. Je tak trapné, že se to odehrává před kolegy z trhu. „No... já...“ Zavřu oči, abych se nějak vzpamatovala ze šoku. Netušila jsem, že je ženatý. Ani náhodou. To musí být nějaké nedorozumění.

„Tak co?“ zeptá se žena, vytáhne z kapsy telefon a listuje fotkami, dokud nenajde tu Frederikovu. Je to on. Kudrnaté vlasy, lehce křivý úsměv, škádlivý pohled, ze kterého se mi podlamují kolena. Žena nalistuje další fotku. Na té je jako ženich. Jak to, že jsem si toho nevšimla?

Rozkašlu se a přeju si být někde jinde. V hlavě se mi přehrává řada scénářů a náhle to do sebe začne zapadat. Všechny ty na poslední chvíli zrušené schůzky, časová nedostupnost, údajně kvůli náročné práci, při které musí létat po celé Francii. To, že si v mé společnosti zásadně vypínal mobil, jsem přičítala jeho dobrému vychování a snaze vyhnout se pracovním hovorům.

Když jsem mu pozdě v noci telefonovala, tak mi tiše a něžně

špital sladká slůvka. Nedělal to proto, že už ospalý ležel v posteli, ale kvůli tomu, aby ho nepřistihla manželka. Já jsem tak pitomá!

A ještě horší je, že tahle žena je teď hrozně naštvaná a má na to plné právo. „Moc mě to mrzí. Nevěděla jsem to. Tvrdil mi, že jeho manželství skončilo už před rokem.“ Líčil mi, že se se svatbou ukvapili a pak zjistili, že se k sobě vlastně nehodí. Mávl nad tím rukou, že to prý byl jen malý hrbol na cestě za pravou láskou. Že protiklady se přitahují, jenže pak si najednou začnou lézt na nervy.

Žena se hoře zasměje, až mi z toho přeběhne mráz po zádech. Ten výstup přiláká pozornost dalších prodejců. „A o dětech se vám zmínil?“ zesílí hlas. „O všech sedmi?“

Sedm dětí! Kolem mě se začne ozývat šepot a spousta lidí kroutí hlavou. Tohle nemůžu ustát. Zničí mi to pověst, přestože jsem neměla tušení, že Frederic má rodinu. Ani náznakem. I když mě tahle veřejná ostuda trápí, dokonale vnímám bolest druhé ženy. Pro ni to musí být snad stokrát horší. Začnu mluvit tišším hlasem: „Netušila jsem, že má nějaké děti.“ To prase! Ten hajzl! Já věřila tomu, že jsem našla toho pravého, ale on je stejný jako všichni ostatní.

„Jak příhodné.“

Polykám slzy. „Opravdu jsem to netušila.“

„Zničila jste mi rodinu, doufám, že ze sebe máte radost.“

„Non... já...“

„Nechte si to. Nestojím o další lži.“ Otočí se na podpatku a při odchodu ještě mým směrem utrousí nadávku. Zrudnou mi tváře, protože okolní dav mě přejíždí podezřívavými pohledy, a to včetně té kamarádky, které jsem předtím vyprávěla o včerejší schůzce. Teď se ke mně otočí zády, ale ještě předtím po mně vrhne sžíravý pohled. Mám je dál přesvědčovat o své nevině? Uvěří mi to?

Když začnu přemýšlet, že odsud uteču, přispěchá ke mně Coraline, lehce popudlivá žena, která má u vchodu na bleší trh stánek s květinami. „Jsi v pořádku? Zaslechla jsem jenom ten závěr.“

Konečně mi vyhrknou slzy do očí a Coraline mě sevře do náručí. „Přísahám, že jsem o tom neměla tušení. S ženatým chlapem bych si *nikdy* nezačala!“

„Ššš, ššš. Já vím, že bys to neudělala.“ Ze všech známých na trhu byla Coraline asi ta poslední, od které bych čekala, že mě bude chlácholit. Je o ní všeobecně známo, že je pěkná drbna a užívá si neštěstí druhých, při vzácných výjimkách ale projeví i svou druhou stránku. A já jsem jí za to dnes opravdu vděčná. „Jdi,“ pobídne mě. „Běž ke svému stánku, já ti donesu café crème. Narovnat ramena, bradu vzhůru. Nemáš se za co stydět.“

Lehce se na ni usměju a snažím se nevšímat si toho, jak se mi třesou nohy. Budu ještě někdy schopná věřit nějakému muži? Nejen že mi lhal a podváděl mě, ale znovu pošlapal moje naděje na to, že někdy najdu toho pravého. A ještě mám na svědomí zlomené srdce té ženy. Mnu si obličej a dívám se nad hlavy davu, abych se vyhnula pohledům do jejich očí. Nějak se mi ale povede zadívat se na obrovského muže, který na mě upírá dlouhý a zkoumavý pohled, jako by se snažil rozluštit nějakou hádanku. „Kdo je to?“ Doufám, že to není bratr té ženské nebo nějaký její známý, který si to se mnou taky přišel vyřídit. Nic takového už bych dnes nepřežila.

Coraline sleduje můj pohled. „*Oh là là*, to je ale fešák a má i pěknou postavu. Víím jen to, že se jmenuje Pascale a prodává staré psací stroje u stánku uprostřed trhu. Nevypadá úplně přátelsky, co?“

„*Non*, vlastně právě naopak.“ A proč na mě tak dlouze zírá? To nikdy předtím nezažil veřejné ponížení nějaké ženy? Způsob, jak se

jeho oči zadívaly do mých, působil velmi živočišně. Téměř až hypnoticky. Přistihnu se, že nedokážu odvrátit oči, i když cítím silnou touhu utéct.